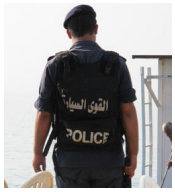
There are no translations available.

Ovo nije još jedna vijest o preronjavanju sifona. Ovo je samo pregled uzbudljivog tjedna kojeg su doživjela i preživjela dvoje DDISKF-ovaca. Zapravo jedan i pol (Zuky još uvijek te nismo službeno primili :p). Unatoč silnim novinskim, internetskim i inim napisima o predratnom stanju u Libanonu (zbog stanja u Sirji), a ponegdje čak i zabrane odlaska, ipak nismo mogli odoljeti pozivnici Libanonskog ronilačkog saveza na natjecanje u podvodnoj fotografiji.

Došao je i dan polaska. U ponedjeljak, 24.09. ranom zorom u polusnu iskrcavamo se na zg-aerodrom s tisuće prtljage. U glavi mi je još uvijek mamin zabrinuti pogled i na stotine puta ponovljenih: "Javljaj mi sve i stalno." Razbudilo me tek ono naglo ubrzavanje aviona na pisti prije polijetanja. Ušuškana pored prozora promatram kako je Zagreb sve manji i manji dok Zuky izvlači slatki asortiman iz, kao i obično, "Sport Billy" ruksaka. Kratko presjedanje u Frankfurtu i par sati kasnije evo nas u drugom svijetu.

Bogami priredili su nam krasnu dobrodošlicu. Prvi šok – meni ne odobravaju ulaz u zemlju jer sam mlada djevojka s Balkana i sigurno sam došla zbog prostitucije. Nakon 15-minutnog iscrpnog objašnjavanja i uvjeravanja kako sam tu zbog natjecanja u podvodnoj fotografiji (naravno, nikad nisu ni čuli za to pa sam im bila samo još sumnjivija), a ne zbog "posla" :D sva preznojena pridružujem se Zukyiju.

Slijedi novi šok – fali nam prtljaga. Nije stigla s nama. Iduća postaja bila je ured za izgubljene stvari a tamo red od nekih 30ak ljudi, ko da se nešto besplatno dijeli. Onakve jadne i ljute kupi nas vozač i krećemo prema hotelu u Juniehu (nešto kao predgrađe Beiruta). Dočekuje nas gospođa Sammira, predivno biće, koja obećaje kak će se pobrinuti za našu nestalu prtljagu. I onda nešto ipak lijepo na kraju dana. Organizatori nas vode u noćni obilazak grada i večeru.

A večera... ajme neumjerenosti u jelu i piću!
Nepregledni nizovi hrane na stolu, slijed za slijedom, svakih par minuta nova plata nečeg još finijeg i ukusnijeg od prethodnog. Moram priznat kako sam se u libanonsku kuhinju zaljubila na prvi zagriz :) Siti i konačno zadovoljni dogovaramo plan za idući dan budući je trebao biti trening a naša ronilačka oprema u Frankfurtu ili tko zna kojem kutku svijeta.
Pao je dogovor o razgledavanju grada i njhovih znamenitosti. Evo ga, tu konačno dolazi i jedan speleo dio :) Ujutro nas kupi vozač i vozi ni manje ni više nego u- špilju!

Malčice izvan grada nalazi se Jeita grotto iliti špilja Jeita. Koliko je špilja predivna dovoljno govori i podatak da je bila nominirana za novih 7 svjetskih čuda. Rascjepljena je na dva dijela – gornji i donji. U gornji smo došli mini žičarom. Na našu preveliku žalost strogo je zabranjeno fotografiranje bilo fotoaparatom ili mobitelom (morali smo ih ostavit u ormarićima prije ulaza, a i čuvari su postavljeni na svakih 15-ak metara špilje) pa smo ostali zakinuti za predivne uspomene. U gornjem dijelu bilo je relativno toplo za naše poimanje špiljskih uvjeta – ugodnih 23 stupnja. Ukupna duljina gornjeg dijela je 2200m a turistički dio svega 780m.

Spilja je prepuna stalaktita, stalagmita, kaskada a na dnu je i jezero. Naišli smo i na stalaktit koji je jedan od najvećih na svijetu (barem oni tako kažu) sa svojih 8.2m. Cijeli turistički dio je toliko prostran da dvorane podsjećaju na ogromne katedrale uz svu onu rasvjetu.

Ulaz u donju špilju je kojih dvjestotinjak metara niže. Očarani ljepotom gornje zbilja nismo očekivali ono što nas je dočekalo u donjoj špilji. Vožnja u čamcu kroz ogromno jezero nekih 450 metara. Kristalno bistra voda, plavičaste boje zbog podvodne rasvjete. Naravno da nam je vožnja bila prekratka i da bi mi još!
I zbilja sam se morala suzdražavati da ne preskočim ogradicu koja označava kraj turističkog dijela! Inače ukupna duljina donjeg dijela je 7800m.

Nakon špiljice išli smo još na vožnju žičarom od tako reći obale mora pa sve do vrha brda koje

se nadvija nad Beirutom i Juniehom. Gore puca predivan pogled pa smo tamo odradili i dobar dio fotki za uspomenu. Idući dan nestala prtljaga nam se stvorila u hotelu pa smo ranom zorom konačno transportirani na jug zemlje u Tyr gdje se održavalo samo natjecanje.
Transport je bio priča sama za sebe, uostalom kao i cijeli libanonski prometni sustav. Tamo naime ne poznaju crveno svjetlo na semaforu, iz dvije trake napravili su 5 i slično. No to je tipično za sve arapske zemlje.

Natjecanje je prošlo u ugodnoj, moglo bi se reći i domaćoj atmosferi. Naime zbog ranije spomenutih medijskih napisa o ratu dosta natjecatelja otkazalo je dolazak tako da nas je bilo sve zajedno petnaestak. Svi smo se međusobno skompali, i natjecatelji i organizatori, pa smo vrijeme između zarona kratili međusobnim zezancijama dok su se na stolovima izmjenjivale libanonske delicije a zrakom se širio slatkast dim iz mnogobrojnih nargila.

www.ddiskf.hr

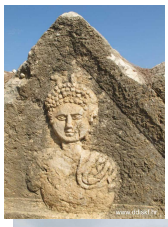

www.ddiskf.hr

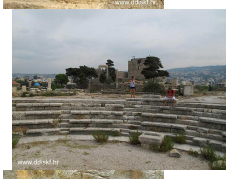

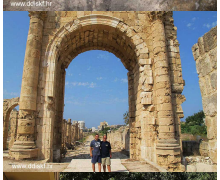

Lower Grotto
Entrée Grotte
المغارة السفلى
www.jeitagrotte.com

